

JEGYZET

ADALÉK A RITKA VAJDASÁGI MAGYAR NÉPBALLADÁKHOZ

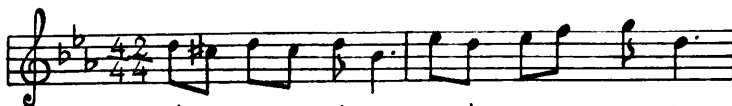
CSORBA BÉLA

Érdeklődéssel olvastam dr. Burány Béla írását folyóiratunk 1983. évi második számában. A szerző többek között említést tesz a *Hitetlen férj* (Ortutaynál *Rossz férj*) balladatípus egyikori moholi meglétéről, és ismerteti a ballada Zélicy Sándor adatközlő által elmondott töredékes szüzséjét is. Dr. Burány megállapítja: „A rákérdezéses keresés... e ballada esetében is fokozatosan indokolt tájainkon. Esetleg tán még felénk is fellelhető.” Nos, kiváló folkloristánk feltételezése valóban nem légből kapott. Ennek bizonyításául közlöm e balladatípus általam gyűjtött — ez ideig egyetlen — temerini változatát, amely ez év februárjában került lejegyzésre. A balladatípus helyi meglétéről az első adatok *Kovács Ferenc* (sz. 1925-ben) szolgáltatta, még 1976-ban. Ő gyermekkorában hallotta az akkori öregektől, de állítása szerint nem sokan tudták, ritkán is énekeltek. Adatközlőnk a pontos történetre nem emlékezett, de jól megjegyezte a balladahősök nevét: Dávid és Jéléna. A *Micsutka Örzse néni* által énekelt változat virrasztóénekek felvételezése közben „ugrott be”. Szövegét fia is tudja, ő azonban már nem éneklí. Örzse néni a balladát sógorától tanulta, aki jelenleg Földváron él.

A ballada szövege *Dávid* címmel már megjelent a temerini Művelődési Kör néprajzi rovatában (*Temerini Újság*, 1983. február 17.), dallamát itt közlöm első ízben.

DÁVID

Rubato $\text{♩} = \text{cca } 88$ Micsutkáné sz. Tóth Erzsébet (1917)

Dávid fele-sé-ge, a jó asszony be-tég,

Dá-vid még-se hisz ne - ki:
 - Kelj föl, Jëlë-na , drága fe-le - sé - gem,
 Nem fáj né - ked sem - mid sem!

Dávid feleségét a zorvosok nézik,
 Dávid mégse hisz neki:
 — Kelj föl, Jëlëna, drága, feleségem,
 Nem fáj néked semmid sem!

Dávid feleségét a koporsóba teszi,
 Dávid mégse hisz neki:
 — Kelj föl, Jëlëna, drága feleségem,
 Nem fáj néked semmid sem!

Dávid feleségét a sírba leteszi,
 Dávid most már hisz neki:
 — Nyugodj, Jëlëna, drága feleségem,
 Régen így köllött volna!

— Kitől tanulta?

— Hát sógoromtól. Ő szokta mindig... A testvérémnek a zura.
 Temerin, 1983. (Gy.: Csorba Béla)